

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n50.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:50

#

At voxte i aandelig Forstand eller aandelig forstaaet betyder ikke at blive større men at blive mindre. Barnet er den reent umidd. bestemmede Egoist og ganske anderledes sikker paa sig selv end den Ældre, der blot nogenlunde har indladt sig med det Uendelige. Al Udvikling aandelig forstaaet bestaaer ikke i at der føies til men i at der tages fra mig, alt det Formeentlige o: s: v:, som jeg har og som var min Styrke i Umiddelbarheden. Man seer her, hvor dum den er denne Vrælen paa det Positive. Derfor er det jo ogsaa den høieste religieuse Akt: at blive til Intet for Gud. De fleste Mskers Ulykke er ingenlunde, at de ere svage, men at de ere for stærke - til egl. at mærke Gud. Et Træ, et Dyr er endnu stærkere, og derfor mærker det slet ikke Gud; en Steen er allerstærkest og mærker derfor absolut Intet til Gud.